

«Η δασκάλα με τα μαύρα μαλλιά»

Γιώργης Γιατρομανωλάκης

Φέτος στο σχολείο μας ήρθε μια καινούργια δασκάλα. Είναι Ψηλή, φοράει ωραία ρούχα, είναι καθαρή και περιποιημένη και τα μαλλιά της είναι μαύρα και μακριά. Είναι πολύ μορφωμένη, είναι πολύ γελαστή και χαρούμενη αλλά είναι και πάρα πολύ αυστηρή. Οταν πρωτομήκε στην τάξη, μερικά παιδιά δεν σηκώθηκαν όρθια, ούτε είπαν «Καλημέρα, κυρία!». Τότε αυτή στάθηκε μπροστά στον πίνακα, έβγαλε από την τσάντα της έναν χοντρό χάρακα και είπε: «Αν αύριο το πρωί μπω στην τάξη και δεν σηκωθείτε όλοι σας να πείτε «Καλημέρα, κυρία», τότε θα σας βάλω τιμωρία. Θα γράψετε 200 φορές «Συγνώμη, κυρία δασκάλα». Εντάξει!». «Εντάξει, κυρία» είπαμε εμείς.

Εμένα μου αρέσει πάρα πολύ η δασκάλα μας, όχι μόνο διότι είναι ωραία, ψηλή και περιποιημένη, αλλά και επειδή μιλά πολύ αργά και συλλαβιστά. Δεν λέει μια κι έξω «καθίστε κάτω», αλλά λέει αργά αργά: «Κα - θι - στε - κά - τω, παι - διά!». Εμένα αυτό μου αρέσει διότι, επειδή είμαι λίγο βαρήκοος, έτσι που μιλά αργά η κυρία μας την καταλαβαίνω. Ομως αυτό που μου αρέσει περισσότερο είναι ότι αντί να μας κάνει μάθημα και να βαριόμαστε, η κυρία (έχασα να σας πως ότι τη λένε κυρία Νικολάου) κοιτάζει αν είμαστε καθαροί, αν έχουμε κόψει τα νύχια μας, αν είμαστε κουρεμένοι, τι ρούχα φοράμε και λοιπά. Εχω έναν φίλο, τον Λάκη, που κουρεύεται λίγο περιέργα διότι ο μπαμπάς του ήταν παλιά ροκάς. Οταν λοιπόν είδε το

κούρεμα του Λάκη είπε η κυρία. «Άυ - ρι - ο θα έρ - θεις κου - ρε - μέ - νος εν χρω! Κα - τά - λα - βες;». «Οχι» είπε ο Λάκης. «Τι θα πει εν χρω, κυρία?». «Εν χρω θα πει γου - λι! Σύρ - ρι - ζα. Από τον πάτο». «Μα...» έκανε ο Λάκης. «Μα - και - ξε - ρός!» είπε η κυρία. «Και να φέ - ρεις και τον πα - τέ - ρα - σου, να δώ τα μού - τρα του».

Δίπλα μου κάθεται η Εφη. Αυτή φορά ροζ κολάν και ροζ αθλητικά παπούτσια. Μασά τσίχλες και τα μαλλιά της, που είναι ξανθά, τα έχει όλο κοτσιδάκια και φιόγκους. Οταν την είδε η κυρία τής είπε αργά και συλλαβιστά: «Αύριο μη σε ξανδώ με αυτές τις ροζ αηδίες. Χτενισμένη, με ποδιά και με κορδέλα στα μαλλιά! Και θα εισηγηθώ στον διευθυντή από αύριο όλα τα κορίτσια με μπλε ποδιά. Και τα αγόρια κουρεμένα και με καπέλο». Υστερά μου είπε: «Πήγαινε να φωνάξεις τον διευθυντή». «Α - μέ - σως, κυρία!» είπα εγώ.

Σε λίγο ήρθε ο διευθυντής και ρώτησε: «Συμβαίνει τίποτε, κυρία Νικολάου?». «Ναι!» είπε η κυρία. «Θέλω να εισηγηθείτε στο υπουργείο τα αγόρια να είναι κουρεμένα και να φέρουν πηλήκιο. Τα κορίτσια ποδιές...». Ο διευθυντής, που ήταν λίγο κοντός και παχύς, είπε: «Κυρία Νικολάου. Αυτά είναι θέματα γενικότερης πολιτικής. Εμείς πρέπει να κάνουμε το μάθημά μας σωστά. Τα άλλα δεν είναι στην αρμοδιότητά μας...». Τότε η κυρία μας είπε: «Κύ - ρι - ε Δι - ευ - θυ - ντά! Τη γραμματική και την ορθογραφία θα κοιτάζουμε τώρα; Αυτά τα μαθήματα και στο φροντιστήριο. Εδώ είναι σχολείο. Τάξη. Εχουμε κανονισμούς, κα - νό - νες...». Ο διευθυντής πήγε κάτι να πει αλλά η κυρία μας τον έκοψε: «Κύριε Διευθυντά! Ε - δώ εί - ναι σχο - λεί - ο! Εχουμε κα - νο - νι - σμούς...». «Μα...» πήγε να μιλήσει ο διευθυντής. «Μη

Η καινούργια δασκάλα είναι ψηλή, φοράει ωραία ρούχα, είναι καθαρή και περιποιημένη και τα μαλλιά της είναι μαύρα και μακριά. Είναι πολύ μορφωμένη, είναι πολύ γελαστή και χαρούμενη αλλά είναι και πάρα πολύ αυστηρή

μιλάτε πάνω μου, πα - ρα - κα - λώ! Να ειδοποιήσετε τον επιθεωρητή. Είναι επείγον. Διότι αλλιώς...». Ο διευθυντής είπε: «Εντάξει, κυρία Νικολάου».

Σε δύο μέρες ήρθε ο επιθεωρητής. Αυτός ήταν λίγο κοντός και λίγο αδύνατος και φορούσε γυαλιά. «Κυρία Νικολάου» είπε. «Δεν καταλαβαίνω τι θέλετε και ενοχλείτε τη Διοίκηση. Μπορώ να μάθω τι έχετε διδάξει ως τώρα;». Η κυρία μας τότε θύμωσε πάρα-πάρα πολύ και είπε: «Ακου εδώ εσύ! Γνωρίζω και τον υπουργό Παιδείας και τον υφυπουργό Παιδείας. Και τον πρω - θυ - πουρ - γό! Με εννοήσατε?». «Μάλιστα» είπε ο επιθεωρητής. «Λοιπόν» είπε η κυρία μας. «Θέλω να κινηθούμε ι - ε - ραρ - χι - κώς. Αύριο κιόλας να στείλετε στο υπουργείο την πρότασή σας. Τα αγόρια κουρεμένα, με πηλήκιο. Τα κορίτσια με ποδιά. Μας ενδιαφέρει μόνο η τάξη. Ο κανονισμός. Τα μαθήματα είναι ζήτημα δευτερεύον. Άλλιώς...». Ο επιθεωρητής είπε: «Εντάξει, κυρία Νικολάου. Ο, τι πείτε». Η κυρία μας είπε: «Τελειώσαμε τώρα. Μην ερποδίζετε το έργο μου. Και μην τολμήσεις να με ρωτήσεις ξανά τι έ - χω δι - δά - ξει».

Τότε εμείς όλοι χειροκρότησαμε και είπαμε «Ζήτω και πάλι ζήτω! Εγώ μάλιστα ήμουν πάρα πολύ χαρούμενος διότι βαριέμαι τα μαθήματα και μου αρέσει να ακούω μόνο αυτά που λέει η κυρία μας. Ακόμη και η Εφη χάρηκε και μου είπε: «Οταν μεγαλώσω θέλω να γίνω σαν την κυρία μας. Μπορεί να μην είμαι τόσο ωραία. Τόσο ψηλή. Τόσο μορφωμένη. Τόσο ευγενική όπως αυτή. Άλλα τα μαλλιά μου θα τα αφήσω να μακρύνουν όπως της κυρίας μας. Και θα τα βά - φω κα - τά - μαυ - ρα...».